

Roman Smutný

**MAREK
HAMŠÍK**

FUTBALOVÁ SUPERSTAR

Marek Hamšík: futbalová superstar

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.xyz.sk
www.albatrosmedia.sk

Roman Smutný
Marek Hamšík: futbalová superstar – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Roman Smutný
MAREK HAMŠÍK: FUTBALOVÁ SUPERSTAR

ROMAN SMUTNÝ

M A R E K
HAMŠÍK

FUTBALOVÁ SUPERSTAR

KAPITOLA 1

PRÍBEH, KTORÝ VÁM CHCEM VYROZPRÁVAŤ, sa skutočne stal, aj keď by sa na prvý pohľad mohlo zdať, že si ho niekto vymyslel do knihy plnej futbalových rozprávok. Udal sa na začiatku leta roku 2010, presne 24. júna, a to v ďalekej Juhoafrickej republike, ktorá sa ponúkla, že sa stane domovom pre už devätnáste majstrovstvá sveta vo futbale. Na štadióne Ellis Park v najväčšom meste Juhoafrickej republiky, Johannesburgu, videlo veľký príbeh na vlastné oči 53 412 fanúšikov a vďaka televíznym kamerám aj futbaloví nadšenci po celom svete.

Čo sa to v ten letný podvečer prihodilo? Základná skupina F mala na programe posledné

zápasy a čakalo sa na rozuzlenie hádanky, kto nakoniec postúpi do vytúženého osemfinále. Po strechu zaplnený Ellis Park sa stal dejiskom súboja Slovenskej republiky s Talianskom, ktorého národný tím netreba predstavovať, veď talianski borci predchádzajúce majstrovstvá sveta v roku 2006 vyhrali! A kto sa im to teraz postavil do cesty? Slovensko. Krajina, ktorá ako samostatný štát vznikla len nedávno, s úderom prvých novoročných zvonov roku 1993, a ktorá si práve v týchto dňoch vychutnávala svoju historicky prvú účasť na svetovom šampionáte. Túto krajinu, malú svojou rozlohou, ale veľkú svojou históriou a tisíckami zaujímavých príbehov, ako aj množstvom skvelých ľudí, doviedol ako kapitán na tento šampionát mladý, ešte len dvadsaťdvaročný chlapec. Nenechajte sa však mýliť jeho mladosťou, pretože už svojimi činmi dokázal, že je hotovým chlapom, na ktorého zázračné nohy, bojovnícke srdce a bystrý mozog sa môže jeho päť a pol milióna krajanov smelo spoliehať.

Rodičia rozprávajú svojim deťom rozprávky a často si pre nich vymýšľajú svoje vlastné príbehy. Spisovatelia z povolania niekedy dokážu napí-

sať rozprávky lepšie a napínavejšie. Práve preto, že sú to profesionáli. Lenže ani oni nedokážu stvoriť také, ktoré berú dych, vyvolajú na povrchu tela čitateľov husiu kožu a do očí im vnútiť slzy. A kto teda také príbehy píše? Nie je to ani kúzelník, ani boh rozprávok. Je to sám život, ktorý nás každý deň obdarúva novými a novými príbehmi, ktoré by si naša predstavivosť ani vymyslieť nedokázala.

Čo sa vlastne stalo? Marek Hamšík, najmladší kapitán slovenskej reprezentácie, muž neprehliadnuteľný svojimi vlasmi vyčesanými nahor a zaujímavý svojou osobnosťou a aj svojím – znova sme pri tom – životným príbehom, totiž priviedol svoju vlasť prvýkrát na turnaj, o ktorom sa mnohým iným krajinám môže len snívať. Keď stál v tuneli ako náčelník na čele svojej odhodlanej družiny a keď potom vstúpil na ihrisko, na ktorom už neplatí žiadne keby a kde sa pravda vždy bez milosti ukáže, muselo sa mu hlavou preháňať všeličo. Jasno bolo v každom prípade v jednej veci: Marek Hamšík povedie o pár okamihov svoju partiu do bitky proti Taliansku. Tomu Taliansku, do ktorého prišiel v roku 2004 ako sedemnásťročný mladík z malej krajiny uprostred Európy za fut-

balovým chlebom a tiež za kusom šťastia. Keď si podával ruky so svojimi protivníkmi, bolo mu jasné, čo jeho mužstvo čaká. Slovenský tím sa nenachádzal v dobrom rozpoležení. Po úvodnej remíze s Novým Zélandom prišla ťažká rana do nováčikovského nadšenia v podobe porážky 0:2 s Paragvajom. V takejto situácii stáť na prahu zápasu proti Cannavarovi, Gattusovi či De Rossimu, to je teda výzva ako hrom! V mori takmer šesťdesiatich tisícok natešených hláv by ste ťažko v tej chvíli hľadali nejakú, ktorá by pochybovala o tom, že karty sú rozdané jasne. Úradujúci majster sveta proti nováčikovi zo Slovenska. Ako by to asi mohlo dopadnúť. Lenže predbiehať sa v živote ani vo futbale nemá, tak na to poďme pekne od začiatku.

Počas úvodnej štvrťhodiny kľúčového zápasu sa zdalo, že sa hráči talianskej „squadry azzurry“ na ihrisku iba zľahka dostávajú do prevádzkovej teploty, aby následne svojho súpera nemilosrdne rozdrvili. Rozhodne nepôsobili dojemom mužstva, ktoré si ide od prvej minúty za víťazstvom. A tak sa stalo, že prvú veľkú šancu mal slovenský kapitán Marek Hamšík. V 15. minúte vyslal

z veľkého vápna brankárovi Marchettimu dôrazný odkaz: „Pozor na nás!“ O desať minút neskôr zaváhala talianska obrana druhýkrát a tentoraz to pre ňu malo osudové následky. Stredopoliar pražskej Sparty Juraj Kucka si prekliessnil cestu medzi nedôraznými talianskymi obrancami, prihral Róbertovi Vittekovi a najlepší strelec slovenského tímu upratal loptu do bránky a prikoval takmer šesťdesiatisíc divákov hlbšie do sedačiek. 1:0. To nikto nečakal. Teraz, naopak, všetci čakali na prebudenie sa spiaceho talianskeho mančafu plného obávaných mien. Lenže opak bol pravdou. Tréner Talianska Marcello Lippi nechápal, čo sa deje, o čom svedčí aj jeho netradičné striedanie dvoch zverencov cez polčasovú prestávku. Po nej vybehol na trávnik predsa len živší tím a bolo vidieť, že hráči z Apeninského polostrova nechcú dopustiť blamáž. V 60. minúte mal na kopačke vyrovnanie striedajúci Quagliarella, lenže hrôzu naháňajúci stopér FC Liverpool Martin Škrtel vykopol loptu z bránkovej čiary. Keď do konca stretnutia zostávalo 17 minút, poslal režisér hry Marek Hamšík prízemný center na svojho kolegu Vitteka a ten svojím druhým gólom dal nádej,

že dnešné predstavenie bude kandidovať na cenu Trhák roka. Rodila sa senzácia, ale ešte nebol koniec. V 81. minúte znížil na rozdiel jedného gólu Antonio Di Natale, avšak v 89. minúte prišlo niečo, čo si odvážne a sebavedome hrajúci slovenský tím zaslúžil, hoci na zásluhy sa vo futbale nehrá. Stredopoliar Trnavy Kamil Kopúnek, ktorý bol v tej chvíli na ihrisku minútu a pol, zvýšil svojou strelou skóre na 3:1 a navždy sa tak zapísal do histórie slovenského futbalu. Aj vďaka Kopúnkovmu gólu totiž gól aktívneho Quagliarellu z nadstavby nemohol nič zmeniť na tom, že srdnato bojujúci tím vďaka neuveriteľnej výhre nad majstrami sveta postupuje do osemfinále majstrovstiev sveta! Celou slovenskou krajinou otriasla mohutná erupcia radosti a ak na špičkách najvyšších tatranských hôr ešte aj v júni zostával zvyšok snehu, musel po tejto šupe spadnúť dolu. Na ihrisku Ellis Parku, ktorým sa teraz nieslo ohlušujúce „Slovenskóó, Slovenskóó!“ a „Kto neskáče, nie je Slováč, hop, hop, hop!“, sa vytvoril kruh objímajúcich sa hráčov a dojatého trénera Vladimíra Weissa. Ten po zápase uviedol, že toto víťazstvo je pre neho hneď po narodení syna druhým najkrajším zážit-

kom v živote a dodal: „Je to ohromne dôležitá vec pre budúcnosť celého Slovenska. Sme malá krajina a toto sme veľmi potrebovali.“ Kľúčový muž na ihrisku, kapitán svojej krajiny a súčasne pán futbalista vtedy už tri mesiace sa pýšiaci titulom najmladšieho kapitána v histórii SSC Neapol priznal, že jeho mužstvo prešlo v priebehu pár dní dokonalou premenou. „Proti Paraguaju nehral dobre nikto. Proti Taliansku sme sa všetci nejako uvoľnili, vyburcovali a podali maximálny výkon,“ zhrnul podľa svojho zvyku stručne a výstižne Marek, vo svojom klube prezývaný Marechiaro. Ja by som vám chcel teraz, nie stručne, ale pekne poporiadku a podrobne, porozprávať príbeh o tom, ako sa z futbalového kamienka z Banskej Bystrice vďaka svojej drine, obetavým a múdrym rodičom a šikovným trénerom stal diamant, ktorý je dnes súčasťou najžiarivejšej svetovej futbalovej galaxie a ktorý sa stal hotovým pokladom pre svoju krajinu aj pre SSC Neapol. Tento klub bude už navždy spojený nielen s legendárnym Diegom Maradonom, ale aj so svojím najmladším kapitánom a dlhé roky verne slúžiacim režisérom hry Markom Hamšíkom.

KAPITOLA 2

TAKMER UPROSTRED SLOVENSKA v medvedom objatí mocného Slovenského rudohoria, rozlohou najväčšieho pohoria tejto stredoeurópskej krajiny, leží mesto Banská Bystrica. Názov „banská“ získala vďaka ťažbe cenných nerastných surovín, na ktorých matka Zem pod týmto mestom nešetřila. Keď sa miestni ľudia v 13. storočí dozvedeli, že v hĺbinách pod ich chalúpkami sa nachádzajú kopy železa, nekonečné množstvo noší striebra, ba dokonca aj fúry zlata, tak neváhali, dali hlavy dokopy a zašli za tým najchytrejším z nich, aby v mene všetkých napísal lajstro samému uhorskému kráľovi Belovi IV. Práve v jeho moci bolo,

či blahosklonne povolí svojim poddaným ťažbu týchto prírodných pokladov a tým umožní aj rozvoj mesta. Na veľkú radosť všetkých miestnych kráľ túto prosbu vypočul a ťažbu povolil. Stalo sa tak v roku 1255. Týmto okamihom sa skončilo obdobie chudoby a vystriedala ho éra hojnosti, rozkvetu a radosti. Do mesta totiž začala prúdiť procesia šikovných hutníkov, remeselníkov, zlatníkov i kováčov, skrátka práce bolo všade a pre každého dosť. Potomkovia týchto šikovných ľudí, obyvatelia hrdého banského mesta, museli na konci 16. storočia prejsť ťažkou skúškou osudu. To, čo ich predkovia vybudovali, museli pre seba, svoje deti a vnukov brániť pred nájazdmi dobyvačných Turkov. Vďaka kamennej pevnosti, ktorou už skôr obkolesili svoje mesto, sa im to podarilo. A pretože už vieme, že v Banskej Bystrici sa vždy rodili šikovní a statoční ľudia, neprekvapí nás, že sa práve toto mesto v predposlednom roku druhej svetovej vojny stalo centrom Slovenského národného povstania, jedného z najobdivuhodnejších momentov histórie slovenského národa. Slováci sa vtedy spolu s ďalšími národmi so zbraňami v rukách srdnato postavili jednému z najväčších darebákov

sveta, mužovi bez srdca, Adolfovi Hitlerovi a jeho Nemecku, ktoré si privlastnil, aby vraj v jeho záujme dobyl celý svet.

V meste obdarovanom krásnou prírodou a miestami ťažko skúšanom osudom žil muž, ktorý sa volal Ivan Hamšík. Nebol kráľom, lebo sa narodil do doby, keď jeho krajina už nebola kráľovstvom, ale republikou, napriek tomu však mal troch synov. Richarda, Dušana a Ivana. Otca Ivana od mladosti zaujímalo všetko, čo sa týkalo futbalu. Trénoval malých chlapcov a keď bolo treba, zasadol do kancelárie a zariaďoval všetko potrebné, aby futbalový klub fungoval tak, ako má. Všetci traja chlapci tak boli predurčení na to, aby hrali futbal. Keď sa otec Ivan stal v Dukle Banská Bystrica prvým trénerom prípravok a mladších žiakov, zakotvil v tomto klube aj Richard, ktorý zaň v doraste odohral niekoľko sľubných sezón. Futbal však nebolo to jediné, čomu sa Richard venoval. V lete, rovnako ako tisíce iných detí v tej dobe, jazdieval do pionierskeho tábora, kde sa deti formou hier učili veľa užitočných vecí, z ktorých niektoré sa im hodili dokonca aj neskôr v dospelosti. Richardovi sa v jeho štrnástich rokoch práve

v pionierskom tábore stala jedného horúceho leta tá osudová vec, že stretol slečnu Renátu, ktorá sa mu veľmi páčila. Dokonca sa do nej aj zamiloval, ale asi by mu v tej chvíli ani nenapadlo, že si ju jedného dňa vezme za ženu. Mladučký zamilovaný pár si rozumel aj vďaka tomu, že obaja venovali svoj voľný čas športu. Z Richarda rástol nádejný futbalista, šikovný technik s presnou a neomylnou prihrávkou. Keď nahral loptu, tak ju od neho spoluhráč mohol preberať pokojne poslepiacky, pretože vedel, že mu od Richarda pristane lopta priamo na nohe. Z Renáty sa zase vyklúvala sľubná hádzanáarka, ktorú si dokonca v dorasteneckom veku vybrali tréneri do reprezentačného výberu Československa.

Čas v prípade týchto šťastných mladých ľudí letel ako splašený. Práve v čase, keď sa slečna Renáta pomaly začínala učiť na maturitnú skúšku, jej jedného krásneho dňa povedal lekár, že okrem skúšky z dospelosti si o pár mesiacov s Richardom nadelia aj radosť najväčšiu, svoje prvé dieťa. Správa to, samozrejme, radostná bola, ale v situácii, keď máte pred sebou prvý veľký test v živote a navyše váš partner bude čo nevidieť odvedený

na vojnu (Richard o pár mesiacov musel odmasťovať do Liptovského Mikuláša), to nie je žiadna zábava. Aj z dôvodu povinnej služby v armáde mladý zamilovaný pár dieťa tak skoro neplánoval, preto pre nich bola táto radostná udalosť zároveň skutočnou výzvou. Treba dodať, že najmä mladá pani Renáta, dočasne osamelá z dôvodu manželovho odchodu na vojnu, sa k nej postavila čelom a s gurážou. Napriek tomu jej neviditeľní strojcovia našich každodenných príbehov predkladali ďalšie a ďalšie spletité situácie, ako keby chceli vyskúšať odolnosť nielen tejto mladej dámy, ale teraz už aj jej syna, ktorého nosila pod svojím srdcom. Aj s ním, aj keď v tom čase ešte nevedela, že jej prvorodené dieťa bude chlapec, predstavila Renáta v siedmom mesiaci tehotenstva pred maturitnú komisiu. Vzhľadom na to, že si po základnej škole vybrala stredné odborné učilište pri Závodoch výpočtovej techniky, musela si maturitné vysvedčenie vyslúžiť tým, že dokáže úspešne zostrojiť plošný obvod. Renátu obľúbila horúčava, pretože práve hry s elektrinou pre ňu boli vždy tak trochu strašiakom. Nič sa však nedalo robiť a Renáta sa smelo pustila do práce. Keď

mala pocit, že so svojím dielom už viac nedokáže, rozhodla sa vyskúšať, či jej dielo naozaj funguje. Lenže práve v tom okamihu dostala ranu ako od splašeného koňa a jej telom prešla vlna 220 voltov. Renáta sa zatmelo pred očami od hrôzy spôsobenej strachom o svoje nenarodené dieťa. To však po niekoľkých málo, ale pre nastávajúcu mamičku doslova nekonečných sekundách, začalo kopať. Renáta sa nesmierne uľavilo a zaplavila ju taká veľká radosť, akej sa nemohla rovnať ani úspešne zložená maturitná skúška. Pre nenarodeného potomka čerstvých novomanželov Renáty a Richarda akoby táto udalosť mala byť akýmsi tajomným odkazom zhora a súčasne vôbec prvou záťažovou situáciou v jeho životnom príbehu: „Milý chlapče, tu na svete, kde už nikoho neobmýva príjemná plodová voda a nechráni štít materského lona, to nie je len zábava. Občas človek musí schytať aj nejakú tú ranu. Tak nech z toho nie si vyplašený, tu ti posielame malú ukážku.“

KAPITOLA 3

V TOM ČASE SA NASTÁVAJÚCI DEDKO IVAN vydal na služobnú cestu do metropoly susedného Maďarska, šarmantnej aj pyšnej Budapešti, ktorú, azda aby nebola pyšná až priveľmi, pretína doširoka rozliata rieka Dunaj. Po tom, ako Ivan Hamšík vybavil všetky pracovné povinnosti, zamieril do obchodného domu, ktorý vábil okoloidúcich nielen farebnými svetielkami žiariacimi ako lentilky, ale aj veľkým výberom všetkého, na čo si človek spomenie. V jeho vlastnej krajine totiž vtedy takých domov plných hojnosti veľa nebolo, a tak si pripadal trochu ako Ivan v ríši divov. Keď tak kráčal okolo toho mora užitočných aj menej užitočných